

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.Q.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené zákonnou zástupkyní **D.T.H.G.**, zastoupené *Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25*, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. října 2013 č.j. MV-67697-7/SO/sen-2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 02.10.2013, č.j. MV-67697-7/SO/sen-2011 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobkyně náklady řízení ve výši 16 342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

I.

Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně, nezl. N.Q.T., a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6.4.2011, č.j. OAM-00421-10/DP-2011. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně neprodloužil žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 44a

odst. 4, v návaznosti na § 46a odst. 2 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též jen zákon o pobytu cizinců). V odůvodnění rozhodnutí tento správní orgán konstatoval, že dne 30.7.2009 byla podána žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 44a odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců. S odkazem na ust. § 46a odst. 2 písm. k) zák. o pobytu cizinců správní orgán konstatoval, že platnost k povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu cit. ustanovení správní orgán zruší cizinci, jehož nositeli oprávnění ke sloučení rodiny bylo povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno. Správní orgán konstatoval, že rozhodnutí o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo závislé na rozhodnutí na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu matce žadatelky a otci žadatelky. Ve vztahu k matce žadatelky, paní D. T. H. G., nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 15.3.2010 a otci žadatelky, panu N. X. Ch., nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 17.12.2009. Zároveň v obou případech se jedná o osoby, které jsou nositeli oprávnění ke sloučení rodiny a proto správní orgán povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni neprodloužil. Při posouzení otázky přiměřenosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života vycházel správní orgán z toho, že povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo matce ani otci žadatelky a ani jeden z rodičů v současné době nemá platné povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Správní orgán konstatoval, že velmi pečlivě se zabýval otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že přijaté rozhodnutí je z tohoto pohledu rozhodnutím přiměřeným. Správní orgán konstatoval, že před vydáním rozhodnutí byla žalobkyni dána možnost nahlédnout v projednávané věci do spisu a možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, které spisový materiál obsahuje. Této možnosti nebylo využito.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán konstatoval, že dne 30.7.2009 žalobkyně podala prostřednictvím zmocněného zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 6.4.2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl a dobu platnosti povolení k pobytu žalobkyni za účelem společného soužití rodiny neprodloužil vzhledem k tomu, že dne 17.12.2009 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost otce žalobkyně k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a následně dne 15.3.2010 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla zamítnuta i žádost matky žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný správní orgán poukázal na ust. § 46a odst. 2 písm. k) zák. o pobytu cizinců, podle kterého se zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny cizinci, jestliže nositeli oprávnění ke sloučení rodiny bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. Současně odkázal na ust. § 44a odst. 4 věta třetí zák. o pobytu cizinců, podle kterého platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení. Žalovaný přezkoumal na podkladě podaného odvolání rozhodnutí správního orgánu I. stupně i průběh řízení, které bylo před tímto správním orgánem vedeno. V průběhu odvolacího řízení žalovaný zjistil, že o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie čj. CPR-14699-1/CJ-2009-9CPR-C249, ze dne 9.12.2009 bylo Městským soudem v Praze pod sp. zn. 7 A 6/2010 rozhodnuto dne 4.7.2013. Tento rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta nabyl právní moci 5.8.2013. Na základě této skutečnosti, žalovaný usnesením ze dne 1.10.2013, čj. MV-67697-

5/SO/sen-2011 žádosti o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu, do doby pravomocného rozhodnutí o žalobě nevyhověl a odvolací řízení nebylo tím přerušeno. Vzhledem k tomu, že ani jeden z rodičů nezl. účastnice řízení nemá platné povolení k pobytu, dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a pro své rozhodnutí získal dostatek podkladů.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou doručenou podanou Krajskému soudu v Plzni dne 1. 11. 2013. V odůvodnění žaloby žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a v ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí prvoinstanční, je dále vydáno v rozporu s ust. § 174a zák. o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správního orgánu vyplývající z § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Žalobkyně dále tvrdila, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci. Tohoto pochybení se dopustily oba správní orgány, avšak primárně žalovaný správní orgán. Ačkoliv bylo v odvolacím řízení provedeno doplnění spisového materiálu, jak má vyplývat z obsahu napadeného rozhodnutí v části, kde se žalovaný zmiňuje o skutečnosti, že byla zamítnuta žaloba otce žalobkyně ve věci prodloužení jeho povolení k pobytu, mělo být umožněno žalobkyni k nově doplněným podkladům se vyjádřit, a to ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně dále zpochybnila způsob, jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s požadavkem na přiměřenost jejich rozhodnutí. Pochybení správního orgánu I. stupně je obsaženo již ve výrokové části vydaného rozhodnutí, kdy není uvedeno, podle jakých ustanovení právních předpisů správní orgán rozhodoval a zcela chybí uvedení ustanovení vztahujících se k otázce zásahu do soukromého a rodinného života. Ani v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pak není uvedeno, podle jakých požadavků a jakého zákona se správní orgán řídil při posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí prvoinstanční orgán pouze konstatoval, že přijaté rozhodnutí je z tohoto pohledu rozhodnutím přiměřeným, avšak tento způsob posouzení u podmínek zákona vztahující se k otázce přiměřenosti rozhodnutí je zcela nedostatečný. Žalovaný správní orgán pak tuto nezákonnost přenesl i do svého rozhodnutí, kdy potvrdil nezákonný postup prvoinstančního orgánu. Postup, který žalovaný přitom zvolil je v rozporu s požadavky kladenými správním řádem na odůvodnění správních rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož v odůvodnění se uvádějí důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Správní orgány zcela rezignovaly na tyto povinnosti, pokud jde o odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí odkazuje na zásadu zakotvenou v § 4 odst. 4 správního řádu, podle

kteří správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy, avšak žalovaný žalobkyni tuto možnost v podstatě absolutně znemožnil, když po doplnění spisového materiálu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydané rozhodnutí. Žalobkyně tvrdila souhrnně, že správní řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zatíženo nezákonností v postupu orgánu obou instancí, které neposkytly účastníkovi řízení plnou možnost hájit svá práva a oprávněné zájmy. Vydaná rozhodnutí jsou nepřesvědčivá a postrádají řádné odůvodnění a vzbuzují pochybnosti o řádně zjištěném stavu věci. Pochybení správních orgánů jsou takové intenzity, že odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření setrval na argumentaci totožné s důvody napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla krajským soudem zamítnuta.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které byly v žalobě řádně uplatněny (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.)

V přezkoumávaném případě žalovaný správní orgán rozhodoval ve věci neprodloužení doby platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a vycházel přitom z ust. § 44 a odst. 4 *in fine* zákona o pobytu cizinců, podle kterého platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení. Podle § 46a odst. 2 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže požádal nositel oprávnění ke sloučení rodiny o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu bylo toto povolení zrušeno. Žalovaný správní orgán a obdobně správní orgán I. stupně, vyšel ze závěru, že dne 17.12.2009 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost otce žalobkyně pana N. X. Ch. o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a následně dne 15.3.2010 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost matky žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutí žalovaného vycházelo ze zjištění učiněného v odvolacím řízení, že o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké a pohraniční Policie čj. CPR-14699-1/CJ-2009-9CPR-C249 ze dne 9.12.2009 bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze dne 4.7.2013 pod čj. 7A 6/2010 tak, že podaná žaloba byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.8.2013. Z těchto zjištění žalovaný učinil závěr, že ani jeden z rodičů nezletilé žalobkyně nemá platné povolení k pobytu a proto shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a pro své rozhodnutí získal dostatek podkladů.

Uvedená skutková zjištění krajský soud konfrontoval s obsahem správního spisu a shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu. Z obsahu správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně dne 31.8.2009 vydal usnesení, kterým přerušil do doby rozhodnutí o předběžné otázce správní řízení vedené o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně tím řízení přerušil do doby, než nabyde právní moci rozhodnutí ve věci žádosti matky nezletilé žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a do právní moci rozhodnutí o žádosti otce nezletilé žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Obsah správního spisu dále dokládá, že dne 23. března 2011 správní orgán I. stupně vyrozuměl zákonnou zástupkyni nezletilé žalobkyně prostřednictvím jejího zmocněného zástupce o pokračování v řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Do doby 6. dubna 2011, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci neprodloužení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území za účelem sloučení rodiny a rovněž do 2.10.2013, kdy bylo ukončeno řízení před žalovaným správním orgánem vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, se součástí správního spisu nestal soubor rozhodnutí, o které správní orgán I. stupně a zejména pak žalovaný vydaná rozhodnutí ve věci neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně opíral. Součástí správního spisu tudíž není rozhodnutí ve věci neprodloužení platnosti povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny matce a ani otci žalobkyně a součástí správního spisu není ani rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.7.2013 sp. zn. 7 A 6/2010, kterým zřejmě mělo být rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké a pohraniční Policie ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, buď na straně matky, či otce žalobkyně.

Uvedeným postupem žalovaný správní orgán porušil ustanovení 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán pak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ze správního spisu není patrné ve kterém stadiu řízení, zda v řízení před správním orgánem prvního stupně, či v průběhu řízení před žalovaným měl být proveden důkaz dokládající naplnění podmínky § 46a odst. 2 písm. k) zákona o pobytu cizinců, která byla hlavním rozhodovacím důvodem pro rozhodnutí ve věci žalobkyně. Protože ani tento důkaz představovaný rozhodnutím příslušných orgánů ve věci dlouhodobého pobytu matky a otcem žalobkyně na území ČR není součástí správního spisu, nebylo ani možné, aby žalobkyně se s těmito podklady pro rozhodnutí, zřejmě doplněnými ve stadiu řízení odvolacího, mohla před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámit, jak plyne z ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud shledal, že žalovaný správní orgán při rozhodování porušil rovněž ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Podle tohoto ustanovení při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho

posledního trvalého bydliště. S požadavkem o přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí se správní orgán prvního stupně vypořádal pouze konstatováním, že se otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně velmi pečlivě zabýval a přijaté rozhodnutí je z tohoto pohledu rozhodnutím přiměřeným. Toto tvrzení doprovázené pouhým konstatováním, že ani jeden z rodičů v současné době nemá platné povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, není podle názoru Krajského soudu dostatečným posouzením přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Soudem zjištěné vady řízení při současném porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců převedly krajský soud k postupu podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Protože zjištěné vady řízení spočívající zejména v porušení ust. § 3 správního řádu a týkající se zjištění stavu věci, se nepodařilo odstranit ani v průběhu vedeného jednání o žalobě, krajský soud na podkladě § 76 odst. 1 písm. b), ve spojení s § 76 odst. 3 s.ř.s. a ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši poskytnuté po 31. 12. 2012, tj. za 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání před soudem. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. března 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková